

Dijous 2 de Quaresma

Text de l'Evangelí (Lc 16,19-31): En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home que era ric, i es vestia de porpra i lli, i banquetjava esplèndidament. I un cert pobre, de nom Llàtzer, jeia a la seva porta, ple d'úlceres, desitjant atipar-se d'allò que queia de la taula del ric; i fins els gossos venien i llepaven les seves úlceres. I s'esdevingué que va morir el pobre i fou portat per àngels al si d'Abraham; i morí també el ric i fou sepultat. I en l'infern, alçant els seus ulls, trobant-se en els turments, veia Abraham al lluny i Llàtzer en el seu si. I ell, clamant, digué: “Pare Abraham, compadeix-te de mi i envia Llàtzer que mulli la punta del seu dit en aigua perquè em refresqui la llengua, ja que m'abraso en aquesta flama”. Però digué Abraham: “Fill, recorda't que has rebut els teus béns en la teva vida, i Llàtzer, de manera semblant, els mals; però ara aquest és consolat i tu ets turmentat. I a més de totes aquestes coses, entre nosaltres i vosaltres hi ha un gran abisme, de manera que els qui volen passar d'aquí a vosaltres no poden, ni travessar d'allà cap aquí”. I digué: “Et prego, doncs, Pare, que l'enviïs a la casa del meu pare, ja que tinc cinc germans, perquè sigui testimoni davant d'ells a fi que ells no vinguin igualment en aquest lloc de turments”. I Abraham diu: “Tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin”. Però ell digué: “No, pare Abraham, que si algú dels morts anés a ells, farien penitència”. I li digué: “Si a Moisès i als Profetes no escolten, tampoc no creurien si algú d'entre els morts ressuscités”».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si a Moisès i als Profetes no escolten, tampoc no creurien si algú d'entre els morts

Avui, l'Evangelí és una paràbola que ens descobreix les realitats de l'home després de la mort. Jesús ens parla del premi o del càstig que tindrem segons com ens haguem comportat.

El contrast entre el ric i el pobre és molt fort. El luxe i la indiferència del ric; la situació patètica de Llàtzer, amb els gossos que li llepen les úlceres (cf. Lc 16,19-21). Tot té un gran realisme que fa entrar a l'escena.

Podem pensar: on estaria jo si fos un dels dos protagonistes de la paràbola? La nostra societat, constantment, ens recorda que hem de viure bé, amb confort i benestar, fruit i sense preocupacions. Viure per a un mateix, sense ocupar-se dels altres, o només el necessari per tal que la consciència quedi tranquil·la, però no per un sentit de justícia, amor o solidaritat.

Avui se'ns presenta la necessitat d'escoltar Déu en aquesta vida, de convertir-nos-hi i aprofitar el temps que Ell ens dóna. Déu passa comptes. En aquesta vida ens hi juguem la vida.

Jesús deixa clara l'existència de l'infern i descriu algunes de les seves característiques: la pena que pateixen els sentits —«que mulli la punta del seu dit en aigua perquè em refresqui la llengua, ja que m'abraso en aquesta flama» (Lc 16,24)— i la seva eternitat —«entre nosaltres i vosaltres hi ha oberta una fossa tan immensa» (Lc 16,26).

Sant Gregori el Gran ens diu que «totes aquestes coses es diuen perquè ningú pugui excusar-se a causa de la seva ignorància». Cal alliberar-se de l'home vell i ser lliure per a poder estimar el proïsme. Cal respondre al patiment dels pobres, dels malalts, o dels abandonats. Seria bo que recordéssim aquesta paràbola amb freqüència perquè ens fes més responsables de la nostra vida. A tots ens arriba el moment de la mort. I cal estar sempre preparats, perquè un dia serem jutjats.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Jesús adverteix sobre el doble perill dels béns de la terra. No obstant això, Jesús no condemna de manera absoluta la possessió dels béns terrenys: urgeix més aviat recordar als qui els posseeixen el doble manament de l'amor a Déu i l'amor al proïsme» (Sant Joan Pau II)

-

«Sempre queda el perill que, a causa d'un tancar-se cada vegada més hermèticament al Crist, els superbs, els rics i els poderosos acabin per condemnar-se a si mateixos a caure en l'etern abisme de soledat que és l'infern» (Francesc)

-

«En la multitud de la gent que no té pa, ni sostre, ni lloc, hem de veure-hi Llàtzer, el pobre famolenc de la paràbola; hem de sentir-hi Jesús que ens diu: 'Tampoc no m'ho fèieu a mi' (Mt 25,45)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.463)